

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Documental i o melodrama

La història. La Patagonia argentina, avui. Lola viatja amb el seu fill autista Tristán per aconseguir que Beto, especialista en la vida de les orques, el posi en contacte amb aquests mamífers marins, atès que el nen s'hi sent atret.

La pel·lícula. Els documentals sobre la vida dels animals irracionals són un gènere audiovisual de llarg recorregut i d'acceptació popular. El punt de vista del documentalista mai no és innocent, i en la comparació amb els comportaments dels humans, acostuma a saltar una lliçó. El cineasta andalús Gerardo Olivares (Córdoba, 1964) s'ha especialitzat en relats que combinen l'interès

per la fauna animal i la fauna humana. La seva filmografia, rara i diferent, l'avalua. A *El faro de las orcas* dissenya un artifici híbrid, entre el documental sobre cetacis, el melodrama familiar i una molt romàntica història d'amor. Per tant, el resultat final no pot ser massa rodó. No ho és. Amb tot, aquest enèsim relat sobre la superació personal (un nen autista que no ha paït que el pare el deixés) aporta situacions humanes i filmiques que tot cinèfil te gravades al disc dur de la retina (*El milagro de Ana Sullivan*).

Pel que fa als mamífers marins, tres quarts del mateix (*Liberada a Willy*), i quant el rotllo eròtic i sentimental, qualsevol culebrot televisiu de sobretaula i becaina, facilita una completa munició de tòpics verbals i visuals. Així, entre la realitat (si és que es pot parlar de realitat real en cinema!) i la ficció (tot el que acaba tocant la càmera no ho és?) el pseudodocudrama

que interpreten la geniüda i cada vegada més corsecada Maribel Verdú, el bon jan Joaquín Furriel lacònic amic de les orques, i sobretot el jove Joaquín Rapalini en l'hermètic noiet isolat dins seu, fan que la vetllada no naufragui. I, esclar, l'exultant fotografia d'uns paisatges edènics.

El tema. Allò que

la civilització malmet, la natura ho saneja.

La imatge. Tristán atansant-se a l'orca amiga, al temps que el seu guant de la mà dreta cau a l'aigua.

La frase. "Me dejé invadir por la tristeza", deixa anar Maribel Verdú. Exemple monumental de frase melodramàtica impròpia d'una mare coratge com ella.

La recomanació. Suculent friandó documentalista amb el greix del melodrama familiar i les trumfes de l'amor a segona vista.

El faro de las orcas

Director:
Gerardo Olivares.

Intèrprets:
Joaquín Furriel,
Maribel Verdú,
Joaquín Rapalini.
**Argentina-
Espanya, 2016.**
110'. JCA Alpicat